

Hafslundsøy kirke

1995 - 2020

Gudshus og grendehus

*Hafslundsøy kirke 25 år
1995 - 2020*

Utgitt av Varteig menighetsråd i forbindelse med
Hafslundsøy kirkes 25-årsjubileum i 2020.

Redaksjonskomité:

Ingrid D. Levinsen, Thorleif Thalberg, Arild Bøe og Ketil Strebøl.

Redigert av Ketil Strebøl.

Trykk: Møklegaards Trykkeri AS, Fredrikstad.

Opplag: 1.400.

ISBN 978-82-303-4736-2 (Digital utgave.)

Gudshus og grendehus
Hafslundsøy kirke 25 år
1995 - 2020

Hilsen til jubileumsskrift

Hafslundsøy kirke 25 år

25 år er en ung alder for en kirke – men er like fullt verdt en markering. Hafslundsøy kirke ligger landlig til, men samtidig midt i boligfeltet – der folk er. Og det er slik kirken skal være; til stede i folks liv der de er. Med

rom for glede, sorg, undring og lengsel. Hafslundsøy kirke er en kirke med rom for mye: høyt under taket i kirkerommet – lyst, med god klang et stort bilde

av Jesus i fronten, avslappende sofaer i siderommet, et kjøkken med god plass til kaffekoking og en kjeller med rom for mye.

En stor takk rettes til de som i sin tid arbeidet for at det skulle bli en egen kirke på Hafslundsøy og som var med i arbeidet om å virkeliggjøre det.

Den norske kirkes visjon er «Mer himmel på jord». Hafslundsøy kirke har vært et møtested mellom himmel og jord. Og vi vil fortsette å be om at den skal være akkurat det. Gratulerer med jubileet!

Åslaug Sødal Gabestad
menighetsrådets leder

Hilsen til jubileumsskrift

Hafslundsøy kirke 25 år

Første gangen jeg skulle til Hafslundsøy kirke var torsdag 1. september i 2005. Jeg hadde min første arbeidsdag som sokneprest i Varteig og skulle på prestemøte i Øyakirken, men jeg fant den ikke! Jeg måtte stoppe på kiosken til Claude og spørre om veien, og skjønte at jeg hadde kjørt rett forbi.

Siden har jeg funnet veien til Hafslundsøy kirke mange ganger. Fra 1. januar i 2006 har jeg fått være sokneprest også der, og jeg har blitt glad i denne kirken på Øya som ikke stikker seg veldig frem eller har et tårn som rager veldig høyt, men som likevel har fått sette spor i manges liv, enda så «ung» den er.

Fortellingen om hvordan kirken kom til er fantastisk. Engasjementet fra alle dem som har samlet inn penger i årevis, for så å bygge den er imponerende. Og nå har den stått der i 25 år, og er en brukskirke i mange meninger av ordet.

Det er en levende menighet som holder til der! Visst kunne det ofte vært flere på gudstjenestene, men ser vi på alt som skjer der gjennom en uke eller en måned eller et år, så er det mange mennesker innom i kirkens mange og praktiske rom.

Jeg elsker å være der når det myldrer av barn og ungdom i to etasjer. Flere ganger har jeg overnattet bak alteret når vi har Lys-Våken med 11-åringer i den første adventshelgen. Jeg koser meg på formiddagstreffene med de fine folka som har sin faste plass der. Nå i koronatiden hvor det har vært strenge regler for hjemmebesøk og nærkontakt, har Øyakirken blitt stedet hvor jeg tar imot mennesker i sorg og sjelesorgsamtaler, og da er det så hyggelig å kunne invitere dem inn i en stue.

Hafslundsøy kirke er også et sted mange leier for private samlinger og selskaper,

og huset er godt egnet til det. Det er koselig når dåpsfamilien, eller konfirmantfølget kan gå rett fra gudstjenesten til selskapslokalet uten å måtte ta jakke på. Leif og jeg har feiret bryllupet vårt og flere bursdager i kirkens lokaler. For meg er Øyakirken blitt et hus der jeg hører til og føler meg hjemme. Det er et praktisk hus og det er et gudshus.

På bare 25 år har veggene der allerede samlet mange historier og minner. I kjelleren henger det bilder fra hele byggeprosessen. Mange av menneskene på bildene har også jeg fått lære å kjenne og bli glad i. Noen av dem er borte nå. Men minnene lever, og stadig nye mennesker finner sin plass i aktiviteter som dette huset rommer. På en måte bygges det fortsatt stein på stein. I 1. Petersbrev 2 står det: «Kom til ham, den levende steinen (det er Jesus), som ble vraket av mennesker, men er utvalgt og dyrebar for Gud, og bli selv levende steiner som bygges opp til et åndelig hus! Bli et hellig presteskap og bær fram åndelige offer, som Gud tar imot med glede ved Jesus Kristus.»

«Huset av levende steiner» - kanskje det kan være et motto og et mål for Hafslundsøy kirkes videre liv?

I år er det 25 år siden kirkehuset på Hafslundsøy var ferdig bygget. Men vi bygger stadig menighet der, og ønsker mange med i det arbeidet. Slik at enda flere finner veien til denne kirken som ikke har noe ruvende tårn, men som likevel har fått en plass i mange menneskers liv og hjerter.

Ingrid D. Levinsen
sokneprest i Varteig

Hilsen ved Hafslundsøy kirkes 25 års jubileum

Kjære alle sammen!

For 25 år siden sto endelig Hafslundsøy kirke ferdig, etter at en egen kirke hadde vært et ønske fra innbyggerne på Øya i mange år. Det er et ønske som det er lett å forstå. Kirken er et samlingssted, den gir lokalsamfunnet identitet, og skaper tilhørighet.

Det var en imponerende innsats som ble lagt ned for at Øya skulle få sin egen kirke. Helt siden 60-tallet var det innsamlinger og byggingen foregikk på dugnad. Sammen skaper vi, er visjonen vår. Og det var fellesskapet som bygde kirken. Evnen til å dra i samme retning, og finne løsninger sammen.

Men kirken er så mye mer enn et bygg. Det er der vi samles i glede og sorg, på de store merkedagene i livene våre.

Men det er flest hverdager i livet. Kirken er et samlingssted for oss også på de vanlige dagene. Det er et sted for å finne ro, og søke fellesskap. Gudstjenester, konserter og samlinger gir oss påfyll i tilværelsen. Hafslundsøy kirke er et mangfoldig bygg, den har mange rom for et allsidig menighetsarbeid. Barn og unge kan delta i aktiviteter, og det er formiddagstreff for eldre.

Ordfører Sindre Martinsen-Evje.

På kommunens vegne så vil jeg rette en stor takk, både til de som la ned en stor jobb med å bygge Hafslundsøy kirke for 25 år siden, og til dere som sørger for et rikt tilbud i kirken i dag. Denne innsatsen gjør Sarpsborg til et enda bedre sted å leve.

Gratulerer så mye med 25-års jubileet.

Med vennlig hilsen

*Sindre Martinsen-Evje
Ordfører Sarpsborg kommune*

Org.nr: 958 801 363
Postadr: Postboks 237, 1702 Sarpsborg
Fakturaadr: Postboks 505, 1705 Sarpsborg
Sarpsborg rådhus / Giengisgt. 38, 1707 Sarpsborg
tlf: 69 10 80 00 / faks: 69 15 00 13 / e-post: postmottak@sarpsborg.com

Hafslundsøy kirkes historie

Til trofast virke for Øyas kirke

- Jeg vil vel ikke kalle det en åpenbaring, kanskje heller en påminnelse om å bygge, sier Aage J. Syvertsen, som da var prest på Øya. - Jeg husker at jeg hadde et innlegg på den årlige samlingen i august i Tjernsparken: - Jeg sa at jeg var sikker på at noen på Øya nå kunne påta seg å lede byggingen av kirken. Mange kom til meg etterpå og synes det var flott at noen ville begynne å bygge. De lurte litt på hvem det var. Jeg hadde nok uttalt meg litt tvetydig, minnes han.

Thorleif Thalberg, som var leder av speidergruppa, var også tilstede der og tenkte: - Nei, nå har det vel klikket for ham.

- Så en kveld - etter noen uker - forteller Syvertsen, ringer det på døra. Der står Tor Egil Brandsrød til min store overraskelse og sier: «Nå begynner vi å bygge.» - Han var jo bare ungdommen, fortsetter Syvertsen, midt i 30-åra, og ganske nylig kommet tilbake til Norge fra Nederland. Fersk i «Kirkeforeningen» var han også, og nettopp tatt over formannsvervet. Det var uventet at han skulle komme, sier Syvertsen.

Tor Egil Brandsrød kan ikke huske at han var til stede i Tjernsparken den dagen Aage J. Syvertsen fikk sin påminnelse.

- Jeg hadde sett på regnskaper og budsjetter, forteller Brandsrød. - Våren 1993 hadde foreningen samlet inn i overkant av to millioner kroner. Jeg var kommet til at vi hadde penger nok til å komme i mål med byggingen, og syntes det var viktig å sette i gang, jo fortere, jo bedre. Vi hadde penger på høyrentekonto. Rentene den gang var rundt 14-15 prosent, og var nå vår sikreste inntekt. Ennå var byggeprisene lave og vi måtte gjøre noe

drastisk for å bevare gløden og interessen blant Øyas befolkning. Vi hadde holdt på med innsamling i 25 år. I dag ser jeg at dette var helt riktig tid å bygge på. Etter OL på Lillehammer i 1994, «føyk prisene i været». Hadde vi ventet et par år til, hadde vi sittet med gjeld, er jeg ganske sikker på.

- Tomten ble kjøpt i 1977 for 45.000 kroner, så den var vår. Byggingen ble gjort av lokale folk i byggebransjen, samt at det ble utført en fantastisk dugnad. Nå begynte hjulene å rulle, så to og et halvt år etter at vi besluttet å bygge var kirken ferdig. Den var også gjeldfri, og det uten støtte fra stat eller kommune. Riktignok fikk vi støtte av kommunen for å dekke kommunale kostnader, men dette var jo penger som kommunen på en måte fikk tilbake. Det var en stolt gjeng som kunne overlevere kirken til Tune menighet kostnadsfritt, konkluderer Brandsrød.

Inntil da hadde «Kirkeforeningen» arbeidet 25 år «i trofast virke for Øyas kirke» som var deres motto. Medlemmer var kommet og gått, og noen hadde vært med hele tiden. Om velvilligheten i Tune kommune var der, resulterte det ikke i noen aktivitet verken økonomisk eller praktisk. I februar 1968 var finanskomiteens leder, Rune Karlsen, og formann i kirkeforeningen, Per S. Jespersen, på besøk hos ordfører Karlsen i Tune kommune om den påtenkte tomt for kirkebygget på Hafslundsøy. Ordføreren mente at det skulle være muligheter i fremtiden for økonomisk hjelp fra kommunen, dersom kirkeforeningen selv gikk inn for å skaffe penger. Men inntil da måtte man klare seg selv.

Da presten kom til Øya

Man må tilbake til 1966 for å se hvordan det hele startet. Det var mange som syntes det var på tide at Hafslundsøy fikk sin egen prest da Per S. Jespersen ble ansatt i 1964. Han kunne ofte stoppe ved «kiosken til Leif» som så mange andre.

Der kom han en gang i prat med en av de «innfødte» om tilstandene på Øya, og som ville ønske ham velkommen. Vedkommende syntes nok at øvrigheten ikke hadde vært særlig tilstede på Øya, og at folk ofte fikk ordne seg selv. Han avsluttet samtalen med: Du får være både lensmann og prest, du da.

Hafslundsøy var på den tiden en del av Tune kommune, på andre siden av Sarpsborg. Det var både ulogisk - rent geografisk - og upraktisk med tanke på kommunale tjenester. For i Tune lå kommunehus, der var rådmann, lensmann, bank, helsevesen og kirke. Der lå også ungdomsskolen, som tidligere var realskole. Når det gjaldt kirke, syntes mange det var tungvint å reise til Tune kirke enten det var gudstjeneste eller andre kirkelige handlinger. Få hadde egen bil, og det gikk sjelden kirkebuss.

Den 11. oktober 1964 ble Per S. Jespersen ansatt som hjelpeprest i Tune og fikk Øya som sitt arbeidsområde. Han og resten av familien flyttet inn i boligen til rådmann Tarald Sira i Hagastuveien 47, i huset som Arnt Øby en gang bygde på 1950-tallet. Bedehuset ble vigslet som kirkebygg av biskop Johannes Smemo 23. februar 1967, og det ble gudstjenester der hver 14. dag. Men bedehuset var ingen god løsning i mangel av kirke. Nå hadde Øya sin egen prest. Hva med egen kirke? Jespersen var omgjengelig og sosial og kom lett i kontakt med befolkningen på Øya. En fortelling går på at en dame var opprørt over at Jespersen hadde vært lenger hos naboen enn hos henne. Dette hadde hun fulgt med på og sett med egne øyne. Jespersen hadde tid, og han så folk. Han så også at folk på Øya hadde behov

for egen kirke ganske tidlig, og tirsdag 13. september 1966 så Hafslundsøy Kirkeforening dagens lys. Tomt var utpekt og man begynte å se på hvordan man skulle organisere seg, ikke minst hvordan man skulle skaffe penger og hvordan disse skulle plasseres. Det tegnet seg 71 medlemmer på dette møtet og den første kollekten lød på 308 kroner. Så var man i alle fall i gang.

Hafslundsøy Kirkeforening

«Stor interesse for kirke på Hafslundsøy», var oppslaget i Sarpsborg Arbeiderblad dagen etter det tillyste åpningsmøtet. En forberedende komité ble nedsatt, bestående av hjelpeprest Jespersen, Marit Sundby og Arve Bø. De skulle legge fram plan for den nye foreningen til neste møte som var i oktober. Det var sørget for et godt program, heter det videre i avisartikkelen.

Frikirkens mannskor under ledelse av dirigent Thor Wang Olsen sang. Sang gjorde også hans kone, Tove Lisbeth Wang Olsen. Hun hadde også en opplesningsavdeling. «Bøler-filmen» ble vist. Den handlet om kirken som sto på den store landbruksutstillingen på Ekeberg og som ble flyttet til Bøler.

På det neste møtet ble det foretatt valg på styre, som fikk følgende sammensetning: Per S. Jespersen, Arve Bø, Marit Sundby, Albert Bjelland, Eugen Bakken, Maie Vatvedt, Evy Grotterød. Varapersoner: Else Haug, Hjalmar Eilertsen, Gunnvor Skoglund, Olga Saxegaard-Hansen og Artur Vestby.

Det var lagt opp til et flott program med pianomusikk ved Maie Vatvedt, sang av Hafslundsøy Sangkor med sin dirigent John Dalene. Korets formann Aage W. Eriksen ønsket kirkeforeningen lykke til og overrakte en stor pengegave fra koret. Dette som tegn på velvilje for saken og oppmuntring i det videre arbeidet.

Som skapt for formålet

Til sitt første ordinære møte hadde man invitert kommuneingeniør Ola L. Pedersen. Han var blitt skikkelig forbauset da Jespersen snakket til ham om å skaffe kirketomt på Øya, men han syntes også at å reise en kirke på Øya var en helt naturlig sak for innbyggerne her å samles om.

- Geografisk er Hafslundsøy et eget samfunn og samholdet her er godt. I dag bor det 2.250 mennesker her, sa Pedersen, og prognosen forespeiler en dobling innen 20 år, altså nærmere 5.000 innen 1985. Behovet for en egen arbeidskirke er således tilstede, og det er en fordel å begynne å arbeide med saken i tide.

Menighetsrådet hadde vært på befaring for å se på egnede tomter. Den tomten som utpekte seg som ideell, og som samtidig var Jespersens spesielle ønsketomt var en skogbevokst høyde nord for Helgebyveien. «Der bør kirken ligge» sa hjelpepresten, og alle var enige om at det stedet var som skapt for formålet.

Pedersen viste fram et skissemessig forslag som ingeniørvesenet hadde utarbeidet og antydnet hvordan hele området da ville bli utbygd med kirken i skråningen og klokketårn på det høyeste punktet, parkeringsplass for 100 biler, samt dagligvaresentrum og samfunnshus med svømmehall. I nærheten ville man anlegge en skiløype og det var planer om å oppføre kjedehus og eneboliger.

- Foreløpig er utkastet omkring dette kirkebygget ikke behandlet av noen kommunale instanser og det er ikke tatt standpunkt til noe, og mange år vil det ennå ta, kanskje 10-15 år, sa Pedersen, men det er klart at planen tvinger seg frem. Dette er bare en detalj i et større arbeid med reguleringsplanen.

.. og alle gikk beriket hjem

Styret var opptatt av å få tilegnet seg en tomt i første rekke, men konkluderte på styremøtet 16. oktober 1968 at det er uheldig å gå hardt fram når det gjelder

å få fast tilsagn om kirketomten. Den er anbefalt, men ikke vår ennå, ble det fastslått. Kommuneingeniøren mente likevel tiden nå var inne til å søke om å få endelig stadfesting. Styret foreslo derfor å oppnevne et utvalg som skulle ta seg av tomtespørsmålet. Flere komiteer og utvalg var i sving allerede: Det var blitt valgt festkomite, revisorer og en finanskomite som skulle sette i gang innbringende tiltak og organisere pengeinnsamlinger. Det ble opprettet kirkeringer som på forskjellige måter kunne støtte opp om arbeidet med forskjellige håndarbeider som skulle loddes ut.

Selve limet i foreningen var medlemsmøtene. Det var fast møtedag tredje tirsdag i måneden unntatt juni og juli. I møtereferatene står det at samværene ble innledet med fellessang og andakt og ved møteslutt ble det tatt opp kollekt, man leste Fadervår sammen og velsignelsen ble lyst. Det var rammen. Styret sørget alltid for et meget godt og variert program, hovedsakelig med lokale gjester. Det var som regel alltid et foredrag - gjerne med film eller lysbilder - med temaer fra fjern og nær, enten av åndelig, sosial eller kulturell karakter. Personer som fortalte om sin virksomhet, folk som hadde vært ute og reist og tok forsamlingen med på sine turer. Det kunne også være temaer knyttet til selve kirkesaken, som en rundtur til forskjellige kirkebygg, eller temaer tilknyttet gudstjeneseordningen. Og det var invitasjoner til andre kirkesamfunn og foreninger. Sang og musikk sto høyt og var av «fremragende kvalitet», som det het en gang. I pausen var det bevertning og hyggeprat, «og alle de fremmøtte gikk beriket hjem», het det i et av referatene. Dermed hadde man satt en standard for møtevirksomheten.

Møteaktiviteten gikk utover de faste månedlige samlingene: «Påskan i ord og toner», 17. mai-fest, St. Hans-moro, adventsmøte og juletreffest. Årsmøtet ble holdt hvert år i oktober.

Julaften, det første året, ble det arrangert familiegudstjeneste i gymnastikksalen på skolen, der en oktett fra Hafslundsøy Musikkorps spilte. Hver høst i flere år stod en busstur på programmet. Turen var som regel første søndag i september og startet med gudstjeneste først på dagen på det stedet de dro til, så en eller annen form for bevertning og deretter besøk på et eller annet severdig sted. Turene foregikk helst rundt til steder i Østfold, men en og annen gang tok man en lengre tur som til Drøbak, Vestfold og Oslo. Høsten 1969 var medlemstallet kommet opp i 120 personer i alderen fra 30 til 80 år.

- Det var en fantastisk tid, minnes to av de trofaste medlemmene gjennom mange år, Åse Olsen og Ruth Kristiansen. - Det var et samhold og en glød man skal lete lenge etter. Folk brant virkelig for denne saken. Jeg tør ikke tenke på alle de dugnadstimen og den offerviljen folk satte til verks år etter år, forteller Ruth.

Money, money, money

Den nyopprettede finanskomiteen hadde sitt konstituerende møte 16. mars 1967. Tilstede var Oddvar Andersen, Dorthea Berg, Per S. Jespersen, Rune Karlsen, Gunnar Strand, Thore Sundby, Margit Vestby samt vararepresentantene Kristine Henriksen og Sverre Johansen. Rune Karlsen ble valgt til formann og slo fast som første sak at det er penger de skal forsøke å skaffe. Men hvordan? Mange ideer ble lagt på bordet: Loppemarked, dør-til-dør-aksjon, kakeutlodning, basar, underholdning i parken. - Vi må snarest få ryddet og klargjort kirketomten, slik at vi har noe å samle oss om, friluftsmøter, eventuelt gudstjenester på tomten, sa Karlsen. Et viktig poeng var å aktivisere flest mulig av Øyas beboere.

Kakeutlodning var en kurrant sak å starte med. Den gikk av stabelen i mai 1967. Det skulle loddas ut ti kaker til en pris av 25 øre per lodd. Resultatet ble hele kr. 1.472,50. Det skulle bli opp mot 6.000 lodder solgt. I følge DNBs priskalkulator, der en beregner prisveksten skulle 2019-verdien tilsvare i overkant av 15.000 kroner.

Basarer

Uten å kjenne til hvor saken etterhvert kom til å utvikle seg, arbeidet kirkeforeningen trofast videre. Vi må skaffe mer penger, var omkvedet. Rune Karlsen var forretningsmann og så mange muligheter. Han ville at medlemmene skulle være aktive for å samle gevinster, lage gevinstfortegnelse og gevinstnavn. For på høsten tenkte de å avholde basar over flere uker og med trekning i november. Da skulle det være aftentrekning, konkurranser for barn og gjetteleker som å tippe antall kroner, eller hvor mange meter hyssing det var på en flaske og loddsalg på basargevinstene. Det var også planlagt underholdning. Basaren skulle annonseres i avisene og man søkte å få inn forhåndsmøter. Både bedehuset og skolen skulle benyttes. Da regnskapet var ferdig, ble Rune Karlsen skikkelig forferdet over at utgiftene ble så høye. Jespersen forsøkte å trøste ved å si at tross alt må vi tenke på at all avisskriving og annonsering rundt basaren er god PR for kirkeforeningen.

«Jeg tror Rune Karlsen blev noget trøstet!», skriver referenten Thore Sundby.

Brutto resultat	10.585,71
- Utgifter	<u>1.967,51</u>
Overskudd	<u>8.618,20</u>

Dør-til-dør-aksjon

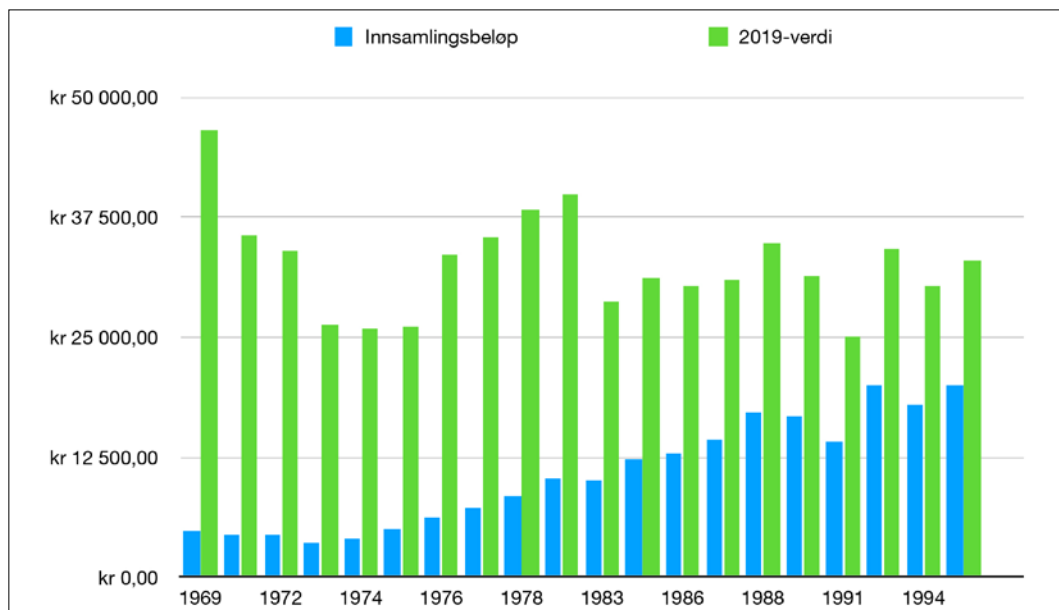
I februar 1969 ble det foretatt en «Lynaksjon» som ble kalt for «Dør-til-dør-aksjonen». Et brev ble puttet i en konvolutt med spørsmål om noen var villige til å være med og støtte arbeidet for en kirke på Øya og delt ut til alle husstandene. Konvolutten med pengegaven ville bli innsamlet noen dager senere. Det var stor giverglede som innbrakte kr. 4.863,72. Kirkeforeningen oppfattet dette som et solid håndslag og ville prøve å gjenta aksjonen neste år.

Det ble ikke bare med disse to forsøkene. Aksjonen fungerte så godt at den holdt det gående helt fram til kirken sto der i 1995.

Nedenfor er de innsamlede beløpene satt opp i en tabell. Denne er noe mangefull, da det ikke fantes tilgang til alle innsamlingene. Ved siden av beløpet er det en omregning til 2019-verdien. Noen beløp er eksakte, andre avrundet, men det gir en liten pekepinn på hva som ble gitt av Øyas befolkning ved denne Dør-til-dør-innsamlingen.

de tatt i mot med stor velvillighet og ble lovt de skulle få materialer gratis, samt at de ville kjøre materialene til oppbevaringsstedet. Arthur Bøhaugen og Oddvar Andersen skulle stå for byggingen av lekestua som ble verdsatt til 5.000 kroner. Det ble forsinkelse i leveransene, så denne høsten måtte de nøye seg med en utlodning av ti juleleder som

År	Innsamlet	2019-verdi	År	Innsamlet	2019-verdi	År	Innsamlet	2019-verdi
1969	4 863,72	46 540,00	1977	7 262,00	35 390,00	1988	17 230,00	34 775
1971	4 385,00	35 718,00	1978	8 500,00	38 191,00	1989	15 830,00	30 558
1972	4 467,00	33 936,00	1980	10 300,00	39 830,00	1990	16 900,00	31 335
1973	3 718,22	26 290,00	1983	10 189,50	28 718,00	1991	14 200,00	25 100
1974	4 000,00	25 847,00	1985	12 400,00	31 120,00	1993	20 000,00	34 257
1975	5 000,00	26 036,00	1986	13 000,00	30 439,00	1994	18 000,00	30 406
1976	6 344,90	33 627,00	1987	14 400,00	31 010,00	1995	20 000,00	32 975

Lekestue

Året før, altså 1968, kom det opp forslag om å bygge ei lekestue og ha et «Østfold-lotteri.» Rune Karlsen og Oddvar Andersen tok kontakt med Utne sag og byggefirmaet Selmer for å prøve å få rimelige materialer. Begge steder ble

innbrakte 1.500 kroner. Men i mars 1970 sto lekestua ferdig og klar for loddsalg. De hadde fått låne låven til Jim Johansen for å bygge lekestua der. I tillegg hadde de fått en avtale med KPS om å få kjøpt en fryseboks billig som også kunne loddet ut mot litt reklame på loddene. Det

var mange forslag på hvor man kunne selge lodd: Momarkedet, utstillingen på Kalnes jordbruksskole, i byen 17. mai, loddssalg på torget, bygdedagen i Varteig, Sagahuset, EPA, Domus og Sparta Amfi. Da oktober kom og trekning skulle skje, kunne de med lettelse og glede si at «vi har greid jobben.» Det endelige resultatet ble 13.500 kroner i overskudd.

Med båt til Askim

Selv om det var krevende, var opplevelsen av lotteri med lekestua så positivt at kirkeforeningen våren 1972 bestemte et lignende lotteri, denne gang en plastbåt med motor som hovedgevinst. Det var Johan Kristiansen, som nå var blitt formann i finanskomiteen, som bygde båten. Han hadde sitt arbeid i Nordsjøplast, en båtprodusent i Sarpsborg som i dag selger Nordkapp-båter. De samlede utgifter ble beregnet til kr. 7.800. Det var trykt opp 30.000 lodd. Fritz Borge som hadde trykkeoppdraget hadde gjort dette for halv pris. Dette lotteriet preget møtene i finanskomiteen hele dette året. Det hadde vært vanskelig å skaffe nok loddsselgere, men «damene i finanskomiteen, sammen med formannen, lovte - som vanlig - å ta de fleste vaktene», sto det å lese i protokollen. De var blitt lovt å kunne stå på parkeringsplassen på EPA. Båten sto på henger, så det var lett å frakte den rundt forbi. De var mange steder, og en lørdag dro Johan Kristiansen til Askim for å selge lodd på båten der.

Trekningen ble foretatt på høsten og nettoresultatet ble kr. 9.284,88. «Uten Johan Kristiansen sin personlige store innsats og finanskomiteens damer hadde det vært en umulig oppgave å få balanse i utlodningen», står det i referatet. Konklusjonen etter dette lotteriet var at «man anså det meget vanskelig med store utlodninger i kirkeforeningen og at det kreves for meget av enkeltpersoner. For framtiden vil en overveie flere mindre, raske utlodninger og basarer.»

Tilbake til basar

Det var nok forventet et bedre resultat av båtlotteriet. Foreningen fant ut at å arrangere basarer var enklere å håndtere. Året før hadde de hatt basar, og fortjenesten fra den lå ikke langt unna båtutlodningen. 1. oktober 1971 startet basaren og de fikk låne en transportabel bod av Tune Arbeiderparti som de plasserte ved Samvirkelaget i en uke før den ble flyttet til Rune Karlsens Matsenter hvor den sto i to uker. Det var loddssalg på håndarbeider utført vesentlig av medlemmene i kirkeringene, trommeltombola og et bøttelotteri. Særlig bøttelotteriet var populært, det var nesten slik at det gikk ut over det ordinære loddssalget. Trekningen foregikk på Furuheim 3. november hvor det var et større arrangement med andakt, sang og musikk. «Per S. Jespersen ledet møte på sin vanlige lette og ledige måte», leser man i referatet. Det var 70-80 til stede og de siste loddene fikk ben å gå på. Alle 4.000 loddene á 1 kr. ble utsolgt og man kunne si: Vel blåst!

Avslutningen var trekning av 33 gevinster. I tillegg kom inntekt på bøttelotteriet, tilsammen 6.000 kroner i netto. Et strålende resultat og et godt forsvar for alle de frivillige timene som er gått med. Et par år senere hadde de et tilsvarende lotteri, hvor utlodningen var på Øya og tombolaen sto på EPA.

Utlodning på Øya	3.961,60
<u>Tombola i EPA</u>	<u>3.177,75</u>
<u>Tilsammen</u>	<u>7.139,35</u>

Selv om man ikke nådde helt det samme resultatet på disse basarene, må det likevel anses som meget bra med tanke på det arbeid som ble gjort året før med båtutlodningen.

Ønsket om å samle inn store penger raskt, lå nok i bakhodet på de fleste. Men det var ofte tunge løft for en liten forening. Mye arbeid som skulle organiseres og fordeles på ikke altfor mange personer.

Noen ganger var det også vanskelig å holde motet oppe, men som det heter i et sitat av Aristoteles: Står man ved målet, angrer man ikke reisens møye og besvær. Likevel: Formann og sekretær i finanskomiteen frasa seg gjenvalg for neste periode.

Ingen tomt likevel...?

Parallelt med innsatsen for å skaffe penger, lå uroen om hva som skjer med kirketomten. Tidlig i oktober 1969 tok Thore Sundby opp kunngjøringen fra Tune kommune om forandringene av reguleringsplanen der kommunen ønsker å slette ut tomt til kirke på den utpekte plassen. Sundby mente at kirkeforeningen måtte kreve at kommunen først anviste og godkjente en annen tomt før denne ble slettet ut. Jespersen tok dette opp i styret og det ble sendt et brev til bygningssjefen i Tune kommune hvor de ba om at kommunen inntegner den nye kirketomten i en ny reguleringsplan i overensstemmelse med det prinsippkast som kommuneingeniøren har utarbeidet.

På medlemsmøtet i mai 1970 var hovedsaken: «Å bygge en arbeidskirke på Øya må aldri tapes av syne.» Man må ha tro for saken og pågangsmot. Det skal skaffes til veie store pengesummer, og det må drives opplysningsarbeid om saken. For å nærme seg dette målet hadde kirkeforeningen allerede virket på mange ulike måter. Men trolig det beste av alt: I møte med Øyas befolkning ble de alltid tatt godt imot.

- Overalt hvor vi kom, ble vi møtt av vennlighet og positiv velvilje for saken, minnes Ruth.

Åse husker at det var alltid gode resultater ved de årlige innsamlingene. Et sted jeg var, kom et av barna med en håndfull mynter, og beklaget at det var alt de hadde denne dagen, og de skulle gå til kirken.

Kirkeforeningen anså det også viktig å vise betydningen av hva en arbeidskirke

Åse Olsen (t.v.) og Ruth Kristiansen.

betyr for lokalsamfunnet, som å drive speiderarbeid, hobbyvirksomhet og kurs for barn og unge, formiddagstreff for eldre, sang og musikkaktivitet.

.. og i såfall hvor skal den ligge?

Mesteparten av 1970-tallet kom til å bli en eneste stor usikkerhetsperiode. Får vi tomt, og i såfall hvor skal den ligge?

I et intervju med Sarpsborg Arbeiderblad våren 1971 sier hjelpeprest Per S. Jespersen: «Hvis det går slik de 120 aktive medlemmer av Hafslundsøy Kirkeforening vil, skal arbeidskirken på Øya stå klar innen overskuelig framtid.»

Det var jo lov å håpe, for egentlig hadde det vært det ganske stilt om saken - lenge, inntil en dag da styret ble forelagt et spørsmål om å diskutere Tjernsparken som alternativ tomt. Styret tok det opp til drøfting i et styremøte 20. august 1971. De så både positive og negative sider ved den tomten: På plussiden ble nevnt: Pen beliggenhet, fritt utsyn, ordnet tomteforhold. Sentralt (?) - det var litt mer usikkert. På minussiden mente de området var for trang og inneklemt, at det ligger i en offentlig park, at den ligger for langt nede på Øya og er for liten. Men de hadde ennå ikke vært og sett.

Men det hadde tomtekomiteen. Leder i komiteen Sverre Johansen orienterte om at de også hadde vært hos Hartvig Hansen Skjeggeby som var svært velvillig med hensyn til eventuell kirketomt.

Oppfordringen fra komiteen var at styret med varapersoner måtte se nærmere på forholdene, både i Tjernsparken og på Skjeggbeby. I styret var det enighet om at Tjernsparken måtte ligge foran i ønske om kirketomt, da beliggenheten på Skjeggbeby var langt fra hovedvei og nesten usynlig gjemt på den ene kant av Øya. Men kanskje skulle man likevel sikre seg tomten til Hartvig Hansen. Selv om kommunen skulle ha sett ut et annet sted, var det sikkert fornuftig å ha noe i reserve. Man burde ikke kunne tape penger på en slik handel. Tomtekomiteen fikk i oppdrag å undersøke hos reguleringsjefen i Tune om det var foretatt noen forandringer med hensyn til kirkens plassering i reguleringsplanen.

Når kommer kirken?

Hadde de vært klar over hvilke store utfordringer de sto overfor da de iverksatte ideen om å bygge kirke på Øya på 1960-tallet, hadde de kanskje ikke våget å kjempe for saken: Øya må få sin egen kirke. Sekretæren i foreningen avsluttet gjerne årsmeldingene med en betraktning eller kommentar: I årsmeldingen til kirkeforeningen 1971 skriver sekretæren Arve Bø: «Det er fem år siden Hafslundsøy Kirkeforening startet opp og vi kan summere at der er blitt holdt 45 møter, 20 styremøter, 5 julefester, 5 andre festlige samvær og 4 turer, til sammen 79 sammenkomster. I tillegg kommer da basarer, utlodninger og vi nevner kirkeringens og finanskomiteens virksomheter. Fem år er gått. Vi kan spørre: Hva er egentlig gjort? Hvor langt på vei er vi? Når får vi se frukt av vårt arbeid? Når skal kirken bygges? Ja, vi kan spørre. Vi har ikke så mye å rutte med enda, og det er langt fram. Vi håper jo på at Tune kommune vil tre støttende til, men kommunen er stor og vi tør vel ikke håpe på noen ting før kirken på Greåker står ferdig, og når blir det? En har nettopp lest i lokalavisen at kommunestyret

har sagt nei til de 100.000 kroner som rådmann Sira anbefalte til Greåker-kirken. Vi synes det er nedstemmende, men vi får bare krumme nakken og forsette videre i vårt arbeid, vi gir ikke opp selv om det er noen mørke skyer på himmelen, det får bare inspirere oss til å holde ut.»

Det ble nok mer og mer krevende å holde gløden oppe, også når det gjaldt Øyas befolkning. Men det er ikke så lett å fornye seg hele

tiden, når det ikke skjer så mye annet enn å forsøke å samle inn så mye penger som mulig. Men medlemmene har møtt trofast opp på møter og arrangementer, dør-til-dør-innsamlingen fortsetter og finanskomiteen har sine basarer og utlodninger. Det er stadig noe som forteller om aktiviteten i denne lille foreningen. Så mottoet: «Til trofast virke for Øyas kirke» ble holdt varmt.

Selv om noen syntes det gikk sakte framover, hadde tålmodigheten sin belønning. To år senere (1973) kan vi lese i Sarpsborg Arbeiderblad at foreningen nå kan se tilbake på et godt arbeidsår. Pengebeløpet som disponeres har nå passert de første 100.000 kroner som må sies å være et flott resultat på de syv år siden foreningen ble stiftet. Pengene har ikke kommet av seg selv, det ligger arbeid bak og det rettes en takk til alle som har bidratt.

100 000 kroner til kirke på Hafslundsøy

Hafslundsøy Kirkeforening vil gjerne, nå da de første 100.000 kroner er nådd, få blåse litt i basunen og takke.

Først en takk til Øyas befolkning, men også en takk til alle enkeltpersoner og grupper, sangkor og musikkutøvere som har vært med oss på våre møter og deltatt. Siste møtet før ferien var kombinert med trekning på en utlodning av noen fine håndarbeider.

Vi hadde da besøk av Varteig Menighetskor som virkelig imponerte med sin vakre sang. Dirigenten, Knut Bøe, holdt også andakt. Tidligere i vår har sykehusprest Jespersen, lærer Aurlien, sekretær Christensen, pastor Røstad, Borge Kirkekor, Frikirken Mannskor, sangere og musikere fra Varteig og folk fra stedet vært med på møtene.

Alttså: De første 100 000 er nådd, og vi sier en takk for det.

Dette året - 1973 - hadde kommunen vedtatt at det skulle bygges ny ungdomsskole på Øya. Skulle man forsøke å få kirke med i tilknytning til skolebygget? Man antok at prisen nok ville bli adskillig rimeligere. Denne tanken tok styret med seg videre i planleggingen. Men så lenge man ikke hadde noe kommunalt vedtak, sto man der ennå i det uvisse. Styret valgte så å rette et spørsmål til kommunen for å få et bekreftende svar om tomtens sikkerhet.

Endringer i styre og stell

Etter åtte år, derav de seks siste som formann i kirkeforeningen, slutter Per S. Jespersen som prest på Hafslundsøy i 1972. Det var ingen prest som avløste ham direkte, så for en stund var kirkeforeningen uten prest og formann. Samme år ønsker Rune Karlsen å trekke seg tilbake som formann i finanskomiteen og blir avløst av Johan Kristiansen. Etter ett år uten formann i foreningen, ble Arve Bø valgt til ny formann. Høsten 1974 ble Thore V. Johnsen ansatt som kallskapellan i Tune, med Hafslundsøy som virkefelt. Kristiansen ledet finanskomiteen i to år før han ble avløst av Arthur Bøhaugen. Høsten 1975 ble det vedtatt å oppløse denne komiteen og i stedet la et utvidet styre arbeide med finansene. Dette ble gjort av praktiske grunner, siden det svært ofte var de samme medlemmene som satt både i styret og i finanskomiteen.

Nytt for året 1975 var at Ungdoms-ekspressen, en gruppe tenåringer som hadde sine egne ukentlige samvær, skulle være med i foreningen framover våren som en prøveordning. Foreningen ville forsøke å få et bedre samarbeid mellom de voksne og de unge. Flere av ungdommene deltok med musikk, sang og skriftlesning på kirkeforeningens møter. St. Hansaften 1975 hadde kirkeforeningen arrangement på Sagbråten i Varteig hos Elsa og Arve Bø. Så kommer Thore V. Johnsen med en gjeng ungdom-

mer gående opp fra elva og slår leir i hagen hvor de overnattet til dagen etter. De hadde vært på kanotur og skulle være med på St. Hans-feiringen.

Håp om kirke på Hafslundsøy

Dette var overskriften i avisen Sarpn 4. april 1975. Saken gjaldt at styret i kirkeforeningen ville sende brev til Tune kommune via menighetsrådet med anmodning om at bygging av kirke tas med på budsjettet for 1976. Slik det er i dag har folk med åndelige behov søkt til kirker i nabokommunene. Det er nærliggende å tro at disse ville ha vært aktive i menighetsarbeid på Hafslundsøy hvis stedet hadde hatt sin egen kirke. Styret var av den overbevisning at større lokal aktivitet ville ha knyttet flere mennesker til menighetslivet, het det i artikkelen. Kirkeforeningen hadde på den tiden eksistert i snart ni år, og samlet inn 140.000 kroner.

Dette var en anselig sum, særlig med tanke på at det vesentligste av pengene kom fra Hafslundsøys egen befolkning som da var på ca 2.500.

Tune kommune hadde jo tidligere akseptert behovet for en kirke på Hafslundsøy, så i prinsippet skulle det være godt håp om å kunne innvie Hafslundsøy kirke om ikke lenge, trodde man. Planene for kirkeforeningen var å bygge en arbeidskirke, plassert i nærheten av den planlagte ungdomsskolen på Trinborg, et tomtevalg Tune reguleringsmyndigheter tidligere hadde antydnet ville være den beste løsningen. På årsmøtet et halvt år senere, kunne formannen opplyse at de «intet svar hadde fått.»

I årsberetningen kan man lese: «Vi er medlemmer i en stor kommune og mange store ting som krever mye penger presser på. Vi vil fortsatt frimodig arbeide for vårt mål: En snarlig løsning av kirkesaken på Hafslundsøy. Vårt motto lyder som før: «Til trofast virke for Øyas kirke.» La oss også minne hverandre om at vi tar med denne viktige sak i våre bønner.»

Ting begynner å skje

Den 18. februar 1976 får kirkeforeningen beskjed om at kirketomt er bestemt. Kommunen hadde lagt fram plan for Trinborg-området som innbefattet skole, kirke, aldersboliger og daghjem. Det er hva som foreløpig var planlagt. Et par måneder senere var en stor gruppe som var implisert i kirkesaken på befaring på Trinborg. En av dem var arkitekt Muri. Han likte terrenget, sa han. Sammen med ham var sokneprest Andreas Løken, prost Bjarne Hareide, kommuneingeniør Ola L. Pedersen, medlemmer fra menighetsrådet: Kjell Hansen, Gunnar Aronsen og formann Martin Holiløkk, og fra Øya: pastor Thore V. Johnsen, Sverre Johansen og Arve Bø.

Men enkelt skulle det ikke være. Man gikk fra uklart til klart og til ennå mer uklart... På styremøtet 7. mai dette året blir man kjent med at et medlem i formannskapet vil ha kirketomten til daghjem for barn. På nytt blir man urolig. Styret trodde at tomten var sikker, men så kom denne beskjeden. En lignende henvendelse kom noe senere på året fra en annen person. Styret ba nå menighetsrådet ta skritt til å få valgt en planleggingskomite. Til ett av sine møter hadde styret invitert byarkitekt Askvik for å få råd og vink om hans syn på hvordan kirken burde bygges.

Ut av det uvisse

Menighetsrådet hadde tydeligvis tatt henvendelsen fra kirkeforeningen på alvor, for så leser man i avisen Sarpen den 26. september 1976 at Tune menighetsråd ønsker seg kirke på Hafslundsøy. I artikkelen heter det: «Menighetsrådet i Tune ber i et enstemmig vedtak Tune kommunestyre fatte et prinsippvedtak om å bygge en kirke på Hafslundsøy. Menighetsrådet foreslår at Tune kommune tar sikte på å finansiere kirkeprosjektet først og fremst gjennom et grunnlån fra Opplysningvesenets Fond, hvor en får gode betingelser.»

I sitt vedtak sier menighetsrådet at «da kirkeprosjektet forlengst er kommet ut av det foreløbige, uvisse diskussionsstadium, foreslår menighetsrådet at kommunen tar det opp i sin faste plan- og byggekomite og at medlemmer utpekt av menighetsrådet, Arthur Bøhaugen og Sverre Johansen, tiltrer komiteen, og at sognepresten og kallskapellanen blir konsultative medlemmer. Menighetsrådet foreslår overfor kommunen at komiteen får i oppdrag å utføre det forberedende arbeid som ifølge kirkedepartementets veiledning «Kirkebygging» er nødvendig for å føre prosjektet helt frem til realitetsbehandling.»

I sin innstilling til saken skriver sogneprest Andreas Løken at «behovet for kirke på Hafslundsøy har vært allment kjent i lengre tid. Det viser blant annet kommunens forslag til plassering av kirken i forbindelse med ungdomsskolen på Trinborg.» Løken peker også på den innsats som Hafslundsøy befolkning har gjort i de siste 8-10 år ved å samle inn 160.000 kroner. «Det er i gang arbeid for å organisere en dugnadsinnsats så snart det blir anledning til det», skriver sokneprest Løken i innstillingen til menighetsrådet.

Kirkeforeningen 10 år

Det var en litt forsiktig optimistisk oppsummering i styrets årsberetning 1976. Der skriver sekretæren: «Først i dette vårt 10. år er det da bestemt fra sikkert kommunalt hold at vi får 8 mål til kirketomt i Trindborg-området, og innenfor dette areal blir kirken bygd. Vi tror at arkitekt Muri sitt besøk og skriv til kommunen har vært av betydning for den endelige avgjørelse. Vi går jo da en spennende tid i møte, vi vet jo at skole, daghjem og aldersboliger skal ligge i samme strøk og det blir da fra myndighetens side spørsmål om prioritering. Vi vet at i 1977 er det ikke bevilget noe i budsjettoplegget. Vi er i dag sammen til årsmøte på nytt og kanskje det nå var

riktig av oss å folde våre hender og sende en takk til vår himmelske Far for disse 10 år som har gått, for det vi har fått vært i sammen, for det vi har fått dele med hverandre og for det som er skjedd med selve kirkesaken. I disse 10 år kan vi summere: 89 møter, 17 festsamvær, 11 turer eller utflukter, 47 styremøter. I 5-årsberetningen ble det nevnt et par spørsmål: Hvor langt på vei er vi? Når skal kirken bygges? Vi kan nok ikke svare på dette spørsmål nå i dag heller, men vi har i alle fall på disse fem år fått over 100.000 kroner mer i kassen og det viktigste som vel er skjedd er at Greåker har fått sin kirke og at vi står på tur. Ja, og så har vi jo nå i høst fått utpekt hvor tomten skal ligge. Vi håper på en snarlig løsning av kirkesaken på Hafslundsøy, og minner hverandre om vårt motto: Til trofast virke for Øyas kirke.»

Etter 10-års virksomhet er beholdningen kr. 175.677,00 (2019-kroner: kr. 931.050).

Rådmannen går inn for Øya-kirke

Denne fram-og-tilbake-saken om kirke-tomt på Øya engasjerte ikke minst lokalavisene. Den 7. januar 1977 kunne man lese i Sarpsborg Arbeiderblad at «rådmannen i Tune går inn for at Tune kommune påtar seg å oppføre arbeidskirke på Hafslundsøy, og at det oppnevnes plan- og byggekomite for kirkeprosjektet. Dette er i samsvar med forslag fra Tune menighetsråd. Rådman-nen peker på at kommunen etter kirke-retten har plikt til å holde sognekirke. Rådmannen finner det for tidlig å uttale seg noe om finansieringsplan, det må først foreligge et kostnadsoverslag. Det antas imidlertid at det vil være mulig å få lån i Opplysningsvesenets fond.

Til Greåker kirke fikk man låne 600.000 kroner på svært rimelige vilkår, og rådmannen antar at det må være mulig å gå inn på en liknende ordning når det gjelder Hafslundsøy arbeidskirke.

Rådmannen slutter seg til tanken om at man skal nytte den faste plan- og bygge-

komiteen utvidet med to medlemmer som foreslått av menighetsrådet. Han peker på at biskop Per Lønning enga-sjerte seg meget sterkt i utbyggingen av Greåker arbeidskirke, og når det gjelder Hafslundsøy arbeidskirke kan det være grunn til å søke bistand hos departe-mentet og hos biskopen i Borg. Formann-skapet skal behandle saken torsdag.»

..og hva svarer formannskapet?

Arbeidskirke utsatt (Overskrift i Sarps-borg Arbeiderblad 17. januar 1977).

«Med 9 mot 7 stemmer vedtok for-mannskapet i Tune på siste møte å utsette saken om en arbeidskirke på Hafslundsøy. Det var Arbeiderpartiet som foreslo en slik utsettelse, med den begrunnelse at saken burde ses i sam-menheng med langtidsbudsjetteringen for kommunen. De borgerlige represen-tantene, samt SV gikk mot utsettelse. SVs representant gikk imidlertid i mot fordi han ikke ville ha en arbeidskirke på Øya. De borgerlige derimot gikk inn for rådmannens forslag om at Tune kommune påtar seg å oppføre en arbeids-kirke.»

Men den 20. januar 1977 bevilget kom-munen 50.000 kroner til kirkeprosjektet. Hvordan utnytte pengene best? «Kjøp tomt for egne penger», råder rådmann Sira. «Da står de bevilgende pengene der f.eks. til planleggingsarbeid.» Dette sluttet så styret i kirkeforeningen seg til.

Endelig eiere av tomt

Mandag 6. juni 1977 har styret i kirke-foreningen møte. Thore V. Johnsen leser fra et skriv der rådmann Sira nevner at Tune kommune har kjøpt et areal fra Hafslund på Trinborg, ca 45 da. Av det arealet skal 7.163,9 kvm gå til tomt for kirke. Sira mener det er riktig å tilby kirkeforeningen å få kjøpe tomten, prisen kr. 6 per kvm og beløpet blir 42.983,40. I protokollen leser vi at nå har endelig kirkeforeningen blitt eier av tomt og det er bestemt hvor kirken blir liggende på Øya.

Foreningen er enig i at kr. 45.000 stilles til kjøp av tomten på Trinborg, og det handles raskt. Helene Bauger får i oppdrag å gi beskjed til banken. Det blir bestemt at det allerede søndag 12. juni skal være friluftsgudstjeneste på kirketomten. En del gutter fra ungdomsklubben «Ekspressen» drar sammen med noen voksne onsdag kveld til tomten for å rydde.

Til gudstjenesten var mange møtt fram, med musikere og det hele ble det talt til ca 300 stk., står det i referatet. Avisene opererer med et lavere tall, men sikkert var at det møtte opp enormt mange mennesker. Været var fint, tomten var ryddet og det var oppsatt et kors, prekestol, høytaleranlegg og en del benker til å sitte på for de eldste. Skolekorpset var med, de hadde også oppmarsj før gudstjenesten. En annen gruppe av blåsere dirigert av Sverre Johansen spilte til salmesangen.

«En fin og høytidelig stund i Guds store kirke som Øyas prest skal ha takk for at han fikk det til», skriver referenten.

Denne begivenheten hadde store oppslag i begge lokalavisene.

I en samtale med Sarpsborg Arbeiderblad sier formann Arve Bø at «foreningens håp er at grunnarbeidet på den planlagte kirke kunne tas samtidig med at skolen og barnehagen på Trinborg, etter hva som er forstått, skal tas denne sommeren. Vi venter jo da enda på den store dagen da kommunes myndigheter gir grønt lys for bygging av kirke på Hafslundsøy, men vi tror at flere og flere ser nødvendigheten og behovet for at det virkelig trengs en arbeidskirke på Øya og i stemmer i vårt motto: Til trofast virke for Øyas kirke.»

Ventetiden ble lang

Som kjent skulle det gå mange år til før man kunne foreta seg noe med hensyn til

Kallskapellan Thore V. Johnsen forrettet under friluftsgudstjenesten. (Faksimile fra Sarpsborg Arbeiderblad.)

kirkebygget. Så det var å fylle ventetiden med noe positivt, og det var å fortsette i samme spor som de hadde gjort i over 10 år. Foreningen var for mange et sterkt kristent fellesskap, det var et sosial fellesskap, det var et fellesskap som ga mening, samtidig som det ga muligheten til å komme i kontakt med Øyas befolkning på en bred front.

Møteaktiviteten var allerede etablert og hadde satt standard for innhold og program. Høytider som advent og kirkeårets start, jul og påske ble feiret, likeledes 17. mai-fest og St. Hansfeiring. Dette var årvisse programposter. Og så må man jo ikke glemme høstturene. Det kunne være 50-60 mennesker med på disse turene. Men det viktigste var å sørge for at kirkeforeningen klarte å oppfylle målsetting om å skaffe midler til veie slik at kirken ble bygget. Om rådmannen hadde vært positiv med hensyn til kirken, var ikke det ensbetydende med at nå kunne man sette i gang bygging. Tune kommune var på denne tiden i økonomiske vanskeligheter, så det var bare å se tiden an. Man kunne kanskje tro at man kunne bli desillusjonert av slike tilbakeslag hele tiden. Men faktum var at det var en ansporing til kirkeforeningens medlemmer om å gjøre en enda større innsats.

I 1979 heter det i årsmeldingen: «Tretten år er gått. Tiden går. Når har vi håp om vår egen kirke på Øya? Vi spør og venter fortsatt videre. Regnskapet viste at vi ikke har ligget i dødvannet dette året, for aldri i tidligere år har resultatet vært bedre.» I 1980 var tonen noe mer dempet: «De heller lange utsettelsene til noe kirkebygg demper nok noe på arbeidsgleden.» I 1981 var optimismen igjen økt, og årsmelding avsluttes med at Kulturstyret i Tune har gått inn for menighetsrådets forslag om å bevilge 100.000 kroner til forprosjektering. Dessuten har rådmannen i Tune satt Øyakirken opp over planer som kom-

munen har for de neste 4-5 årene. Vi må nok fremdeles være tålmodige og vente, men la oss stå på fortsatt. Må dette lille lysglimtet gjøre oss optimistiske, så vi fortsatt kan gå «til trofast virke for Øyas kirke.»

Giverglede

Givergleden var stor, og det så ikke ut til å ta slutt heller. Det en må ha med i minnet er at så godt som alle gevinster til basarer og andre aksjoner ble gitt eller ble laget av medlemmer i kirkeforeningen. I tillegg har de vært på besøk hos bedrifter og andre virksomheter som har støttet foreningen med gaver, hjelp eller andre tjenester. Det er jo først og fremst basarer og forskjellige aksjoner som blir lagt merke til. Denne innsatsen er summen av fellesbestrebelsene, men noen virket også i det mer stille og på egenhånd. En dag kommer det tilbud fra Anne Gundersen om at hun er villig til å selge sine påskeliljer til inntekt for kirken. Dette salget innbrakte 1.300 kroner i 1980. Dette gjentok seg i flere år. Det samme året spilte ungdomsbandet «Eleos», bestående av fem ungdommer på Øya, inn en kassett der overskuddet skulle gå til kirkeforeningen. De solgte 900 kassetter og tjente 15.000 kroner. På 1980-tallet økte også innbetalingen fra dør-til-dør-aksjonen som hadde foregått hvert år siden 1969. «Disse bidragene fra Øyas befolkning er en fin oppmuntring i arbeidet», sier kallskapellan Thore V. Johnsen i en samtale med Sarpsborg Arbeiderblad i 1983. Renten var høy på 1980-tallet, og f.eks. i 1983 var renteinntektene 81.100 kroner. Johnsen forteller at foreningen nå disponerer rundt 700.000 kroner, og regner med at de vil ha en million i løpet av 1985. En arbeidskirke vil styrke og berike det gode miljøet på Øya, sier Johnsen til avisen.

Kirken bygges av levende stener

Etter at Thore V. Johnsen sluttet som prest på Hafslundsøya i 1983, ble

Jon-Geir Dittmann ansatt. Som de to tidligere prestene var han varmt opptatt av kirkesaken og viktigheten av å bygge en menighet. På foreningens påskemøte i 1984 sa Dittmann: «Kirken må ha lav terskel, ingen må finne det umulig å klatre over terskelen. Slik bygger vi menigheten, og flere kan komme til tro. En kirke må være mer enn et hus, kirke betyr det som hører Herren til. Hjørnesteinen er Kristus og Kristus bygger sin kirke på jord, vi får være redskapen.» Minneord fra dette møtet var: Jeg lever hver dag i hans nåde, jeg vandrer med ham i tro. I mars 1985 var det «Stormøte» i kirkeforeningen der Arbeiderlaget var med. Planene for arbeidskirke ble lagt fram. Arkitekt Kolbjørn Marthinsen hadde et planutkast til ny kirke på 540 kvm, samt full underetasje. De folkevalgte har satt en ramme på 8 millioner kroner for kirkebygget på Øya, basert på 1984 kroner. Varaordfører Per Johnny Martinsen, som før øvrig er fra Øya, mente det neppe ville bli byggestart dette året, og at prosjektet derfor ville bli dyrere enn først antatt. Til tross for dette var stemningen god, for dette bar håp om at det ikke drøyer altfor lenge for ønsket om ny kirke blir oppfylt. Selv om det nå på slutten av 1980-tallet var blitt store forandringer i styre og komiteer, var det likevel noen som hadde vært med så og si hele tiden. Gründeren Per S. Jespersen hadde sluttet for lenge siden, men var stadig i kontakt med kirkeforeningen og besøkte jevnlig gamle og nye venner. Han var ofte på møtene deres og han inviterte foreningen hjem til seg i flere år. Dette var lagt opp som en høsttur, der man startet med gudstjeneste og så fortsatte samværet hjemme hos familien Jespersen. Da kirkeforeningen var 20 år, kom Jespersen med minner fra den første tiden og påpekte at «Kirken bygges av levende stener», og understreket avslutningsvis: «Ha tro til Gud.»

Skal vi fortsatt vente...

Til tross for all venting og utsettelse var Øyas befolkning trofaste mot kirkeforeningens innsamlingsframstøt, det være seg basarer, lotterier eller dør-til-dør-aksjonene som foregikk år etter år. Kirkeforeningen sto utrettelig på med inntektsbringende tiltak. I 1984 startet de salget av platter i serien med Tunekirker. Etterspørselen var så stor at det måtte bestilles to opplag. Den andre platten var Solli kirke. Når den var solgt skulle de lage en med Holleby kirke. Det var kunstneren Helge B. Skånland som tegnet kirkene. Når man i 1987 kunne bekrefte at innsamlingen var en suksess med ny rekord 14.400 kroner, og året etter var det 17.230 kroner i løpet av to timer, så man dette som et godt bevis på at Øyas befolkning slo ring om kirken på Hafslundsøy. Foreningen vurderte de beste tilbudene for pengeplassering, og i Tune og Rolvsøy Sparebank ble de tilbudt 15,5 % rente. Renter var nå foreningens sikreste inntekt. Men hva skal man med penger hvis man ikke kan bruke dem?

I et møte på bedehuset denne høsten kom varaordfører Per Johnny Martinsen og redegjorde for planene som nå var gjort for kirkebygg på Hafslundsøy. Et par planskisser ble vist, og best mottatt var den med god parkering og lett adgang for funksjonshemmede, selv om dette var noe dyrere.

Når så i neste omgang rådmannen i 1988 stryker kulturstyrets forslag om å avsette tre millioner kroner til Øya-kirken, ble residerende kapellan Aage J. Syvertsen svært skuffet. Syvertsen hadde tatt over prestestillingen etter Jon-Geir Dittmann to år tidligere og satt nå som formann i kirkeforeningen. - Jeg er klar over at kommuneøkonomien er svært vanskelig, men jeg synes likevel det føles leit om kirkeprosjektet i budsjettssammenheng blir satt opp mot f.eks. eldreomsorgen og de store prosjektene som er planlagt i denne sammenheng, som utvidelse

av Tingvollheimen og Lande Bo- og Servicesenter. Vi krever ikke noe på bekostning av noe annet. Dette er et gammelt løfte, sier Syvertsen og politikerne burde lenge arbeidet med å få kirken inn i budsjettet. Likevel velger jeg fortsatt å stole på løftene som er gitt, for rett etter valget lovte jo Arbeiderpartiet at kirke skulle det bli i løpet av denne valgperioden, sier Aage J. Syvertsen til Sarpsborg Arbeiderblad. - At kirken på Hafslundsøy ikke kommer på neste års budsjett, betyr på ingen måte at prosjektet er avskrevet. Arbeiderpartiet har programfestet det vi mener vi har realistiske muligheter til å gjennomføre. Utvidelse av Tingvollheimen, bygging av Lande Bo- og Servicesenter og arbeidskirke på Øya er de tunge prosjektene, sier varaordfører Per Johnny Martinsen i et intervju med samme avis. - Jeg håper folk forstår at kommunen er i ei økonomisk krise, og den kom raskere enn vi ante. Vi er forøvrig ikke lenger enn ett år inne i denne kommunestyreperioden, og jeg har foreløpig ikke følelsen av at vi har lovet for mye, sier han.

- Det er lite tilfredsstillende å skyve dette prosjektet foran seg i budsjett etter budsjett. Det er helt klart behov for aktivitetsrom for barn og ungdom på Hafslundsøy, sier kultursjef Jan Kalnes.

.. eller skal vi gi opp kirkebygget?

Vi tar et sprang fram i tid, og er kommet til oktobermøtet 1991. Der var Yngvar Brusevold til stede og hadde en redegjørelse for kirkesaken, så langt i prosessen: Det var ikke akkurat noen lyse synspunkter han kom med fra kommunens side. Brusevold hadde også hatt en samtale med prost Dag Mysen, som mente at det ville ta tid før Øya-kirken kom i betraktning. Mysen trodde at kirkeforeningen kunne være tjent med et menighetshus for de pengene de nå hadde.

Kirkeforeningen hadde et møte med styret av Hafslundsøy bedehus. Temaet var tanken om bygging av nytt menighetshus sammen med eierne av bedehuset. Tor Egil Brandsrød var nå formann i kirkeforeningen og hadde snakket med kommunen om å få bytte tomteareal. Tomten som stilles til dette bruket var den gamle skoletomten ved Furuheim - mellom Edvard Strands vei og Furuheim. Denne tomten håpet man kunne overdras vederlagsfritt. Aage J. Syvertsen skulle undersøke muligheten til å få en stiftelse mellom kirkeforeningen og eierne av bedehuset. Indremisjonen drøftet saken, men kom til det resultat at de ikke kunne bli med på en stiftelse på dette tidspunkt. Men de var villige til å samarbeide på andre måter, så dette ble skrinlagt.

Med så mange utsettelse og innspill fra siden, der man skapte usikkerhet rundt kirketomten og forslaget om heller å bruke pengene på noe annet enn et kirkebygg, stilte man seg spørsmålet: Skal vi gi opp kirkebygget? Dette var en av problemstillingene på styremøtet i april 1990. Alle var enige om at å gi opp det gjør vi ikke. «Den plan som er nå, er godkjent av alle instanser. Men skal vi forandre planen til et mindre bygg så må alt godkjennes på nytt», ble det understreket. «Ingen trodde at det var noe å tjene på. Vi må fortsatt stå på de krav som hittil er satt.

Skal det bygges, må tomten på Trinborg brukes.»

Kanskje er det på sin plass å merke seg kraften i innledningen til årsberetningen fra 1989. «Kirkeforeningen er nå blitt 23 år, men vi gir ikke opp håpet om en kirke på Øya. Hva sier ikke ordspåket: *For den som gir opp, har tapt!* Men vi vil ikke tape i kampen om vår egen kirke!»

Nå eller aldri

1. januar 1992 ble Tune, og med det Hafslundsøy, en del av storkommunen Sarpsborg. Etter å ha ventet forgjeves på at politikerne i Tune kommune skulle finne plass til kirkebygg på Hafslundsøy på budsjettene, skjønte kirkeforeningens medlemmer at det kunne drøye svært lenge i den nye storkommunen.

Og da er vi tilbake til Aage J. Syvertsen's innlegg på den årlige samlingen i Tjernsparken hvor han oppfordret til at noen på Hafslundsøy kunne påta seg og lede byggingen, og hvor Tor-Egil Brandsrød en kveld ringte på døren.

-Nå kan vi ikke vente lenger. Vi må begynne å bygge, sa Brandsrød. Syvertsen ble litt paff, han hadde ikke sett for seg at det var Tor Egil Brandsrød som skulle lede arbeidet med byggingen.

Brandsrød ble med inn i presteboligen. De ba sammen. Og begge fikk ro for å sette i gang prosessen med å få reist et kirkebygg.

Våren 1993 stod det vel to millioner kroner på kirkeforeningens konto, penger som var samlet inn og forrentet seg over en periode på over 25 år.

Det fantes allerede en arkitekttegning for kirkebygget, tegnet av arkitekt Kolbjørn Marthinsen. Denne fikk byggekomiteen fristilt slik at den kunne brukes som et utgangspunkt. I prosjektet var det tegnet inn et tilfluktsrom. Søknaden om å slippe å bygge dette ble imøtekommet.

Arne Mikkelsen.

Tor-Egil Brandsrød (t.v.) ringte på døren hos Aage J. Syvertsen i presteboligen i Hagastuveien.

- Nå har vi fått byggetillatelse

- I august 1993 var det møte i kirkeforeningen på bedehuset. Prost Dag Mysen var invitert som taler. Han leverte et sterkt innlegg der han sa: «Nå må vi samle oss om å bygge en ny kirke på Hafslund. Nå må dere i kirkeforeningen på Hafslundsøy bruke pengene deres på denne kirken. Det er det som har framtida for seg», forteller Aage J. Syvertsen. Han fortalte videre at da prostens talt gikk Tor Egil Brandsrød på talerstolen. Han kommenterte ikke prostens innlegg i det hele tatt. Men han sa: «Nå har vi fått byggetillatelse. I neste uke begynner Øyvind Erichsen å sprengte ut kirketomten».

12 år senere var prost Dag Mysen gjest da 10 års-jubileet ble markert i Hafslundsøy kirke. Og han ble minnet om det som hadde skjedd på Hafslundsøy bedehus denne sommerdagen.

- Jeg lærte noe grundig den gangen, noe jeg aldri har glemt senere. Og jeg har vært en flittig gjest i denne kirken de ti siste årene. Kirken har blitt et basebygg og en arbeidskirke for hele befolkningen på Øya. Den er et formidabelt arbeidsredskap, sa Mysen under jubileet.

Da byggetillatelsen var klar ble det nedsett en byggekommité som bestod av Tore

Nilsen, Liv Rødsethol, Hjørdis Jaavall, Arne Mikkelsen, Aage J. Syvertsen og Tor Egil Brandsrød. Sistnevnte var leder av komiteen, som hadde sitt første møte den 6. oktober 1993. Komiteen arbeidet meget intensivt: I årsberetningen for Tune og Holleby for året 1995 kan vi lese at byggekomiteen hadde 17 møter i løpet av det året.

Få tak over hodet

Arne Mikkelsen sørget for at trærne på kirketomten ble felt og gjort om til ved som ble solgt til inntekt for kirkebygget. -Vi regnet med at pengene vi hadde skulle holde så vi fikk tak over hodet, at bygget skulle bli ferdig utvendig, forteller Tor-Egil Brandsrød.

Lørdag den 27. november, lørdagen før første søndag i advent, kom biskop Even Fougner til Hafslundsøy. Han la ned grunnsteinen til kirkebygget.

Vinteren 1994 var alles øyne rettet mot Norge og Lillehammer, verden fikk se en eventyrvinter da de olympiske vinterleker ble arrangert. Men det var en vinter som ikke akkurat inviterte til byggearbeider utendørs. Fremdriften på kirketomten var ganske beskjeden. Men da våren kom økte aktivitetene på kirketomten.

Den 27. november 1993 la biskop Even Fougner ned grunnsteinen på kirketomten.

Dugnad og skoleprosjekt

Det ble lagt ned en formidabel dugnadsinnsats av medlemmer av kirkeforeningen, men det måtte selvfølgelig også fagfolk til:

Arne Johnny Halvorsen var byggmester. Østfold Rør ved Geir Stensholt sørget for vann og avløp. Johnny Skarpnord ledet murerarbeidene. Håkon Grindahl var elektroansvarlig, og Arne Mikkelsen, som hadde arbeidet som ingeniør ved kraftstasjonen på Hafslund i en årrekke, gjorde en betydelig innsats.

Våren 1994: Reisverket er på plass.

12. juni 1995: Den første gudstjenesten i Hafslundsøy kirke. Menigheten satt på campingstoler.

Underveis ble det klart at det trengtes en del justeringer av de tegningene som fantes. Arkitekt Kjell Veine fra Fredrikstad stilte velvillig opp.

Liv Roppestad har sydd alterbildet.

Tømmerlinja ved Greåker videregående skole sa ja til å bruke kirkebygget som en del av sin undervisning og sørget for et meget stort bidrag til kirkebygget. Dette sammen med den flotte dugnadsinnsatsen bidro til at det ble et rimelig byggeprosjekt.

Den 12. juni 1995 er også en dato som godt kan nevnes. I et 20-talls år hadde det blitt arrangert årlige gudstjenester på kirketomten. Denne juni-søndagen i 1995 ble den første gudstjenesten arrangert på kirkegulvet. Menigheten satt på campingstoler på betonggulvet.

15. juni 1995 fattet Sarpsborg bystyre vedtak om å gi Hafslundsøy kirke status som fullverdig kirkebygg. Det ble besluttet at driften av bygget skulle innarbeides i det kommunale kirkebudsjettet fra 1. januar 1996.

Gikk aldri tom for penger

-Vi gikk aldri tom for penger, minnes Brandsrød. Og da kirkebygget ble innviet den første søndagen i advent i 1995, den 3. desember, var det et gjeldfritt bygg som ble innviet.

Underveis i byggeprosessen støtte de på en økonomisk utfordring: Kirkebygget kvalifiserte for et arealtilskudd, men det

var en treghet i systemet for utbetaling av det. Det trengtes en mellomfinansiering, og det var ikke så lett. Det var ikke lett å få lånt penger med pant i et kirkebygg, hvem skulle ha glede av et kirkebygg på Hafslundsøy andre enn de som bygde det...? Men, det løste seg selvfølgelig det også! Det ble garantert og tatt opp et banklån på 750.000 kroner som ble betalt tilbake med statstilskuddet som ble utbetalt da bygget fikk brukstillatelse.

Staten bidro med momsrefusjon og arealtilskudd og kommunen etterga byggesaksgebyr og tilknytningsavgifter, men for øvrig ble bygget reist med innsamlede midler og med dugnadsinnsats.

Regnskapet viste at det ved utgangen av 1995 var brukt 3,35 millioner kroner på bygget. Totalt var budsjettet på 3,64 millioner, og det ble funnet midler til innkjøp av et mindre orgel.

-Hadde vi ikke hatt Tor-Egil Brandsrød tror jeg ikke kirken hadde blitt bygget, konkluderer Aage J. Syvertsen.

Svært mange mennesker bidro med viktig innsats til at det ble reist et kirkebygg, både før byggestart i 1993 og i byggeperioden. Men Brandsrøds pågangsmot og tro på prosjektet var nok avgjørende for at det ble satt i gang.

Ansvar for menighetslivet

Allerede mens Jon-Geir Dittmann var prest på Hafslundsøy ble det opprettet et menighetsutvalg på Hafslundsøy, organisert som et underutvalg under Tune menighetsråd. For øvrig ble det prøvd flere ganger å få Hafslundsøy som eget sokn. Men det ble nedstemt på menighetsmøter på Hafslundsøy.

Da kirken ble tatt i bruk overtok Liv Rødsethol som leder. Utvalget fikk delegert en del ansvar for menighetslivet på Hafslundsøy fra menighetsrådet.

Som en del av Tune sokn ble det arrangert gudstjenester i Hafslundsøy kirke hver annen søndag. Prestene i Tune betjente da Tune, Holleby og Hafslundsøy kirker, med gudstjeneste i Tune hver søndag og

Takket være blant annet iherdig dugnadsinnsats fra en rekke av menighetens medlemmer var det et gjeldfritt kirkebygg som ble innviet i 1995. Her fra venstre Åse Olsen, Ruth Kristansen, Hjørdis Jaavall og Anlaug Guttormsen.

i de to andre kirkene annenhver søndag. I tillegg til menighetsutvalget var det to foreninger i drift som arbeidet videre for kirken: Hafslundsøy Kirkeforening fortsatte sitt virke noen år til, og Kirkeringen arbeidet for å utstyre det nye kirkebygget med inventar som trengtes. Med basarer samlet de inn penger som ble lagt i utstyr i kirken. Da Hafslundsøy kirkes 10-års jubileum ble markert i 2005 fikk kirken overrakt en gave fra Kirkeringens leder, Lisbeth Johansen: Et ikon som er malt av sarpingen Svein Holm, og som er å finne i kirkerommet.

Til Varteig

1. januar 2006 er en annen viktig dato i Hafslundsøy kirkes historie. Da ble soknegrensene endret. Hafslundsøy skulle ikke lenger være en del av Tune sokn, men i stedet være en del av Varteig. I den anledning ble det opprettet et utvalg bestående av medlemmer av menighetsrådene i Tune og Varteig og ansatte i menighetene, som skulle forberede overgangen. Utvalget ble ledet av Ketil Strebel.

Denne endringen førte til at mange kirkegjengere fra Varteig fant veien til kirken på Hafslundsøy. Femten år etter grensendringen er Varteig og Hafslundsøy menighet meget godt sammensveiset.

Hafslundsøy og Varteig blir knyttet sammen til ett sokn 1. januar 2006. Fra venstre Thorleif Thalberg, kirkeverge Jan-Erik Sundby og Ragnhild Brenne.

Øya-jentenes lappeklubb holdt i mange år til i kjelleren på Hafslundsøy kirke. Her er det Aase Grønmyr som syr.

Historien gir imidlertid et utslag: Det er ingen kirkegård på Hafslundsøy. Familiene på Hafslundsøy hadde i alle år begravd sine kjære på Tune kirkegård. Denne tilhørigheten har naturligvis i stor grad blitt videreført, fordi mange Øya-folk har familiegraver i Tune. Den dag i dag blir mange av de døde fra Hafslundsøy begravet der.

Et hus med mange rom

Det er full kjeller i Hafslundsøy kirke. Det har gitt mulighet for en rekke aktiviteter i bygget opp gjennom årene. Tidene skifter, noe av aktiviteten er avvirket, noe har en pause mens andre ting stadig er full drift.

Blant de første som flyttet inn i kirkens underetasje var Hafslundsøy Speidergruppe. Nå er speidergruppas aktivitet satt på pause, men speidergruppa har stadig mulighet til å fortsette sin møtevirksomhet i kirken.

Barnelosjen «Øens blomst» har lokaler i kjelleretasjen på Hafslundsøy kirke. Der har losjen blant annet en 35 meter lang bilbane. Dette bildet er fra 2004.

Øyagentens lappeklubb ble stiftet året før Hafslundsøy kirke stod ferdig, og flyttet inn i et eget rom i kjelleren kort tid etter innvielsen. Der satt flittige damer med symaskinene sine og skapte kunstverk av tekstil. Klubben skaffet kirken flere vakre arbeider: det er medlemmer av lappeklubben som har sydd messehaglne i kirken. Klubben har også laget bilde-tepper som er gitt som gave til kirken. Lappeklubben i kirken er nå imidlertid historie.

I 2003 flyttet I.O.G.T.-barnelosjen «Øens blomst» sin virksomhet fra Furuheim til kirken. Med seg på flyttelasset hadde losjen sin 35 meter lange firespors bilbane. Den har fått plass i et av rommene i kjelleren, og er stadig i bruk.

Av andre som bruker kirken jevnlig kan nevnes Røde Kors, som arrangerer hygetreff for eldre på Hafslundsøy i kirken.

Korsang

I mange år hadde Hafslundsøy kirke to sangkor: Hafslundsøy barnegospel og Øya-kirkens kor. Da Hafslundsøy kirke ble vigslet i desember 1995 hadde kirken allerede både barnekor og voksenkor.

Maie Vatvedt var allerede pensjonist da hun startet Øya-kirkens kor på midten av 90-tallet. 14. februar 2008 ledet hun koret for siste gang, 86 år gammel. Mange av sangerne i Øya-kirkens kor fortsatte i Varteig menighetskor, det andre voksenkoret i Varteig sokn.

Hafslundsøy Barnegospelkor ble startet av Stig Olav Ramstad Nilsen, som var barne- og ungdomsarbeider i Tune menighet. Noen år senere overtok Lin Katrin Spetaas Mørken som dirigent, med Øystein Lindberg som pianist. Lindberg var organist i Hafslundsøy kirke. Veronica Pettersen sørget for «komp» på bassgitar i mange år. Spetaas Mørken ledet koret fram til sommeren 2012. Etter

Maie Vatvedt ledet Hafslundsøy kirkekor fram til februar 2008.

dette har koret hatt ulike ledere, organist Tom Rønningsveen har akkompagnert. Fra høsten 2019 ble Hafslundsøy barnegospel slått sammen med barnekoret «Minsten» til «Star-Kidz».

For unge og eldre

De mange rommene i Hafslundsøy kirke har opp gjennom årene blitt brukt

til arbeidet, både blant unge og eldre. Konfirmanter og eldre ungdom har hatt tilbud i kirken, og det arrangeres månedlige formiddagstreff for eldre i kirken. I det 25-årsjubileet blir feiret er landet - og hele verden - preget av en pandemi. Dette har ført til at det er pause i en del av tilbudene.

Lin Katrin Spetaas Mørken ledet Hafslundsøy Barnegospelkor fram til 2012. Dette bildet er fra avskjedskonserten.

Elektrisk orgel byttes ut med pipeorgel

Søndag 14. januar 2007 var det festgudstjeneste i Hafslundsøy kirke. Da ble det feiret at et nytt pipeorgel var på plass i kirken.

Da Hafslundsøy kirke ble bygget var det penger til et enkelt, elektrisk orgel. Dette var selvfølgelig ikke det optimale, men det var det det var penger til etter byggingen.

I månedsskiftet august-september året før ble organist i Varteig kirke, Knut Bøe, oppmerksom på at orgelet i Nenset kirke i Skien skulle skiftes ut. Det skulle selges for 55.000 kroner. I løpet av noen få dager ble det tatt en avgjørelse: Dette går vi for.

Allerede i midten av september var det klart: Orgelet ble demontert i Skien. Brennes bilutleie sponset prosjektet med lån av en liten lastebil, og Knut Bøe, Magne Nilsen, Leif Brenne og Bjarne Arntsen dro over fjorden og hentet orgelet.

Så begynte puslespillet med å få det hele på plass i Hafslundsøy kirke. Over 300 piper skulle på plass og kobles til riktig luftslange. Dette arbeidet ble utført på dugnad, assistert av en orgelbygger. Og det trengtes elektriker for å få strøm fram til orgelet, før orgelbyggeren til slutt sørget for å få stemt instrumentet. Den

Det nye orgelet monteres i Hafslundsøy kirke. Fra venstre Knut Bøe, Leif Brenne, Magne Nilsen og Thorleif Thalberg.

Pedalene til det nye orgelet bæres inn i Hafslundsøy kirke.

Orgelet ferdig montert. Organistene Knut Bøe og Britt M. Sørli er meget godt fornøyd.

siste søndagen i oktober 2006 ble orgelet tatt i bruk for aller første gang. Menigheten fikk oppleve orgelmusikk med en helt annen klang og dybde. Denne søndagen var bots- og bededag, derfor bestemte man å utsette markeringen.

Orgelet kostet altså 55.000 kroner, og det kom utgifter til elektriker og orgelbygger i tillegg. Kirkevergen la en betydelig sum i potten. Resten ble dekket med et privat lån. Dette lånet ble nedbetalt med penger fra ofringer og andre gaver.

Orgelet i Hafslundsøy kirke var omkring 35 år gammelt da det ble flyttet til kirken, slik at det nå nærmer seg 50 år gammelt. Det er bygget av Norsk Orgel- og Harmoniumfabrikk i Snertingdal. Det er et seks-stemmers mekanisk sløfelade-orgelet. Det eneste som er elektrisk drevet er den store viften som sørger for luft til orgelpipene.

Et seks-stemmers orgel har ca. 280 piper, i tillegg til pipene som er styrt av pedalene.

Kirke med egen bål plass

Uteplassen rett sør for kirken blir jevnlig brukt til friluftsgudstjenester.

Det er nok ikke mange kirker som har egen bål plass med flotte benker. Men det finner vi ved Hafslundsøy kirke.

Høsten 2015 ble det felt en del trær rundt kirken. Kirketomten var i ferd med å gro igjen.

En del av trærne som ble felt ble gjort om til flotte benker. En dugnadsgjeng bestående av Per Andresen, Thorleif Thalberg, Henning Syversen og kirke-tjener Ove Brandt sørget for det – og uten at det kostet menigheten en eneste krone. Karene barket trestokkene. Deretter ble de tørket i fire måneder.

Stein Arne Bergsland på Ise sørget for å transportere stammene ut til Døle sag i Grimsenkilen. Og saga skar stokkene om til flotte benker, helt gratis.

Sommeren 2016 ble alt satt på plass rett sør for selve kirkebygget, og 18. september det året ble plassen innviet med friluftsgudstjeneste og speiderparade.

Speiderne som hadde tilhold i kirkens underetasje benyttet bålplassen. Ellers brukes uteplassen gjerne til i alle fall en friluftsgudstjeneste i året.

Uteplassen ble innviet med speiderparade 18. september 2016.

Menighetsutvalget

Etter at bedehuset på Hafslundsøy ble vigslet til interimskirke av biskop Smemo 23. februar 1967, ble det rom for faste gudstjenester der. Hafslundsøy var på det tidspunktet en del av Tune kommune og menighetsarbeidet på Hafslundsøy var underlagt Tune menighetsråd. Men Hafslundsøy var et eget geografisk avgrenset distrikt i forhold til det øvrige Tune. Dette ga seg også utslag i at menighets- og foreningsliv på Hafslundsøy i det store og hele fungerte uavhengig i forhold til Tune hovedsokn.

Vekke og nære det kristelige liv i menigheten

Jon-Geir Dittmann var prest på Hafslundsøya midt på 1980-tallet og mente Hafslundsøy burde få sitt eget menighetsutvalg. Han la derfor fram et utkast på møte i Tune menighetsråd, tirsdag 12. mars 1985. - Det synes å være en mangel, slik jeg ser det, at det ikke finnes noe organ med offisiell status på Hafslundsøy som har som sin spesifikke oppgave å «ha sin oppmerksomhet henvendt på alt som kan gjøres for å vekke og nære det kristelige liv i menigheten» (sitat fra Kirkeordningsloven), skriver han i sitt utkast til Tune menighetsråd. Han ønsket seg derfor et felles organ som kunne koordinere arbeidet og virke samlende for et aktivt menighetsliv - slik menighetsrådet ideelt sett skulle fungere.

I utkastet heter det videre under «Aktuelle oppgaver.»

- Legge til rette gudstjenestelivet på Hafslundsøy.
- Behandle offersøknader, samt sette opp offerlister.
- Analysere det eksisterende menighetsarbeid og vurdere hvilke behov som finnes, og vurdere nye initiativ.
- Ta ansvar for å opprette og føre tilsyn med dåpsutvalg, konfirmantutvalg i samråd med kateket/ menighetssekretær.
- Rapportere om arbeidet til menighetsrådet.
- Arrangere egen årsfest for Hafslundsøy.

Menighetsrådet i Tune ga den 14. mai 1985 sin tilslutning til innstillingen om opprettelse av menighetsutvalg på Hafslundsøy, og følgende oppnevnt: Thorleif Thalberg, Bergliot Skauge, Elisabeth Varnes, Reidar Johansen og Jon-Geir Dittmann. Vararepresentanter ble: Eli Braathen og Inger Johanne Bøhaugen. Med tiden ble det gjort endringer ved hvem som etterhvert ble medlemmer i utvalget.

Synliggjøre gudstjenesten

Menighetsutvalgets fremste oppgave var å være et koordinerende organ for den kristelige aktiviteten på Øya og å styrke samholdet og fellesskapet blant annet ved å synliggjøre gudstjenesten som menighetens hovedsamling, samt å arrangere felles samlinger. Påskefrokost på bedehuset med de andre kristne foreningene og en felles utflukt der også konfirmantene og søndagsskolen ble invitert med, var arrangementer som etterhvert ble etablert som årlige fellestiltak.

Menighetsutvalget hadde også et nært samarbeid med kirkeforeningen, blant annet ved å arrangere friluftsgudstjenester på kirketomten. Flere av medlemmene i menighetsutvalget var også med i styre og stell for Hafslundsøy Kirkeforening slik at engasjementet for å ferdigstille kirken var et felles anliggende.

Fra bedehuset til arbeidskirken

Hafslundsøy kirke sto ferdig i desember 1995. Da hadde menigheten på Hafslundsøy fått sin egen kirke, og leieforholdet til bedehuset opphørte. Fram til kirken sto ferdig, hadde menighetsutvalget fem medlemmer. Med ny arbeidskirke, økte også aktivitetene og menighetsutvalget ble utvidet med nye medlemmer. Utvalget besto nå av: Lisbeth Heie Gregersen (prest), Lisbeth Johansen, nestleder (ny), Ruth Kristiansen (ny), Reidar Nilsen (ny), Åse Olsen, kasserer (ny), Liv Rødsethol, leder (ny), Anne Sture, sekretær (ny), Thorleif Thalberg.

På menighetsutvalgets møte 8. februar 1996 ble deres rolle i denne nye situasjonen drøftet. Den nye kirken var nå opprettet som egen «Stiftelse» med eget organisasjonsnummer. «Stiftelsen» sto således som eier av kirken. Tune menighet ble dermed stående som leietaker av kirken for å holde gudstjenester der. Menighetsutvalget som var underlagt Tune menighetsråd, hadde fått delegert ansvaret for kirkedriften og disponeringen av annen bruk av kirken. Hafslundsøy Kirkeforening vedtok på årsmøtet høsten 1996 å overdra kirken til Tune Menighet 1. januar 1997. Samtidig ble «Stiftelsen» besluttet oppløst. Det ble dermed menighetsutvalget som tok seg av det rent praktiske angående forhold som renhold i kirken, opplegg for

gudstjenestene, kontrakter for utleie og PR. Aktiviteter: «Hele kirken synger», «Vi synger julen» i samarbeid med Kirkeforeningen, musikkafte, temakvelder med aktuelle/kjente personer, søndags-skole parallelt med gudstjenesten, enkel kirkekaffe etter hver gudstjeneste, blomsterhilsen til eldre, besøkstjeneste, formiddagstreff for eldre og kirkeskyss.

Røde Kors hadde også henvendt seg angående å arrangere eldretreff. Påskefrokost 1. påskedag var blitt en tradisjon. Selv ønsket de større oppmerksomhet om gudstjenesten, og foreslo bruk av plakater og flyvedler. Fra årets start 2006 ble Hafslundsøy menighet slått sammen med Varteig menighet, og fikk felles prest og menighetsråd.

Bygget av levende stener

Hafslundsøy Kirkeforening ble bestemt nedlagt på årsmøtet 16. oktober 2002. Siste møtet i foreningen var 25. februar 2003. Den hadde da eksistert i nesten 37 år, siden den ble opprettet 13. september 1966.

Da Per S. Jespersen sluttet som prest på Øya i 1972, følte han nok at han måtte gi fra seg - om ikke livsverket, så i alle fall en uferdig sak som han hadde brent for hele sin prestetid her. Det måtte ikke stoppe med ham. Men de sto klare alle sammen til å fortsette, og ledervervet falt på Arve Bø. Han satt som formann i seks år, fram til 1979. Thore V. Johnsen var blitt ansatt som kallskapellan etter Jespersen, og var på årsmøtet i 1979 valgt som ny formann. I sin takketale til Arve Bø, trakk han fram hans egenskap som det samlende midtpunkt for foreningen i de første årene etter at Per S. Jespersen hadde reist. - Det er ikke godt å si hvordan Hafslundsøy Kirkeforening hadde fungert uten en slik ildsjel som Arve, sa Thore V. Johnsen.

Uten ildsjeler - ingen Kirkeforening
Men! Det var mange ildsjeler i kirkeforeningen. En kan vel si at uten ildsjeler hadde verken foreningen oppstått eller

klart å holde på i alle disse årene. Det kunne jo derfor vært fristende å nevne alle ved navn, de som har gitt av sin tid og sine krefter for å kjempe fram saken og har stått på år etter år, vist tålmodighet og utholdenhet for å skaffe penger og «å holde toget på skinnene». Ruth Kristiansen var med i foreningen i 36 år og har fremdeles et stort hjerte for Øya-kirken.

- Det har vært en glede å være med i foreningen, sier hun. -Selv om saken var viktig og alvorlig, var den også lystbetont. Om jeg hadde hatt en slitsom arbeidsdag, betydde ingenting. Og så mye moro som vi hadde. Jeg må le høyt noen ganger når jeg tenker tilbake på alle de morsomme episodene og gøyale spilloppene vi også drev med. Spesielt husker hun den gangen de skulle koke lapskaus til det tradisjonelle julebordet de hadde hos Jespersen hvert år. - Jeg og et par andre damer brukte hele fredagen på å lage nydelig lapskaus. Så på lørdag ringer fru Jespersen og sier at lapskausen er blitt sur! Hva gjør vi nå? Men vi hadde jo Rune Karslen med i foreningen. Butikken var stengt, men han ordnet det slik at vi kunne servere pølser og potetstappe. Dette minnet står så levende for meg. Vi,

oppkavet og stresset som vi var, klarte å bli ferdige før festen. Selv om dette var dypt kaotisk, holdt vi humøret oppe, og lo godt av det hele mens vi styrte på. Det var et samhold og et fellesskap som vi den dag i dag fremdeles nyter godt av. Det ble et vennskap for livet, sier Ruth.

Kirkesaken engasjerte ikke bare de som var aktive i foreningen. Det var mange personer på Øya som deltok i kirkeforeningen på andre måter, det være seg å stå på stand, være med på innsamlingsaksjonene, selge lodd, gi gevinster til basarer, deltagelse på møter med andakter, foredrag eller lysbildeframvisning. Det var sang og musikk, kor og korps.

Antall år i Kirkeforeningen

Totalt har 94 personer - 64 kvinner og 30 menn - vært involvert i foreningens styre og komiteer alle disse årene. Det totale antall medlemmer var bortimot det dobbelte. Kvinnene har alltid vært i flertall, men det har ikke vært så mange kvinner innvalgt i de ulike vervene som på årsmøtet i 1999, der det ble valgt inn tolv kvinner og to menn.

	År i foreningen	År i styret
Maie Vatvedt	37	28
Anlaug Guttormsen	36	15
Helene Bauger	36	11
Ruth Kristiansen	36	25
Marit Johansen	34	31
Kirsten Skogen	30	24
Evy Grotterød	27	26
Hjørdis Jaavall	26	22
Ebba Mikkelsen	25	13
Inger Johanne Bøahugen	25	21
Åse Olsen	25	13
Elsa Bø	24	12
Marit Sundby	24	20
Arne Mikkelsen	22	21
Arthur Bøhaugen	22	14
Rune Karlsen	21	11

Det virker som om at når kirken endelig var ferdig, var også mennene ferdig.

Hele 13 kvinner har vært aktive i mer enn 24 år i foreningen. Det er lengre tid enn noen mann har vært med. Arne Mikkelsen er den mann som har vært lengst i Kirkeforeningen. Han var med i 22 år. Maie Vatvedt har 37 år i foreningen og vært med fra første til siste møte. Marit Johansen er den personen som har sittet lengst i styret, hele 31 år.

Navn	Fra	Til	År
Per Jespersen	1966	1972	6
Arve Bø	1973	1979	6
Thore Johnsen	1979	1980	1
Marit Sundby	1980	1982	2
Thore Johnsen	1982	1983	1
Arbeidsstyre	1983	1984	1
Eli Braathen	1984	1985	1
Marit Sundby	1985	1986	1
Åge Syvertsen	1986	1991	5
Tor Egil Brandsrød	1991	1996	5
Arne Mikkelsen	1996	1997	1
Hjørdis Jaavall	1997	2002	5

Formenn i foreningen

Når det gjelder formannsvervet er resultatet motsatt. Sju menn og tre kvinner har sittet som formann i foreningen. Per S. Jespersen og Arve Bø har vært formann i seks år hver. Marit Sundby og Thore V. Johnsen har vært formann to ganger, og tre prester har sittet som formann: Per S. Jespersen, Thore V. Johnsen og Aage J. Syvertsen.

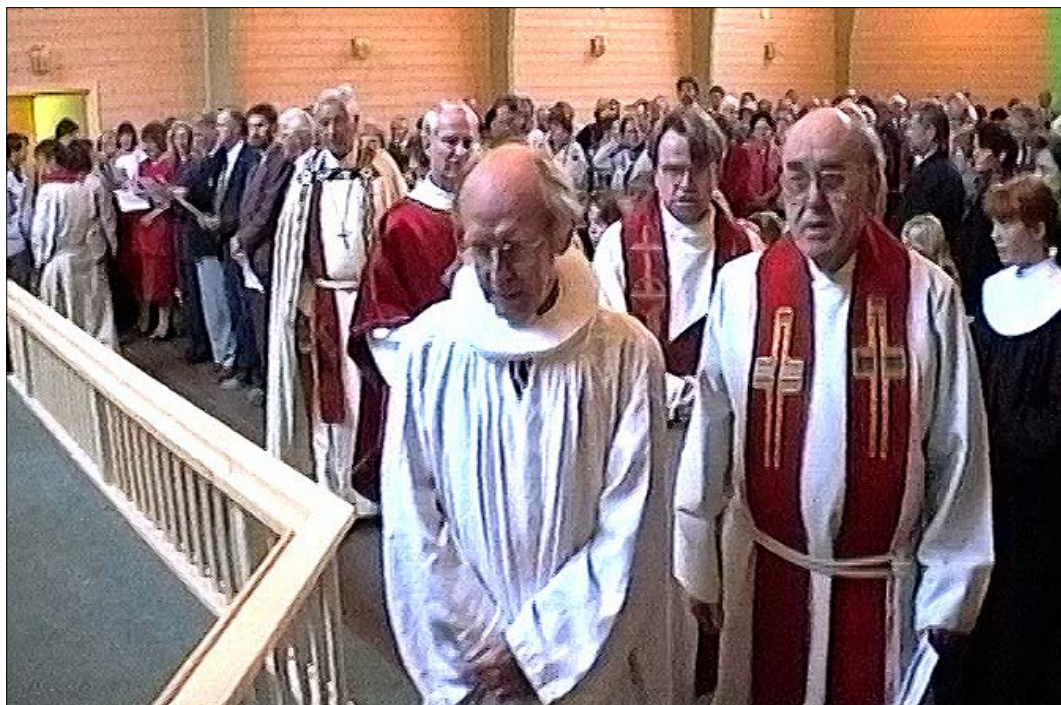
I dag står kirken der for å ta imot nye generasjoner. La oss håpe, tro og be om at Hafslundsøy kirke fremdeles blir til velsignelse slik den var for de som bygde den og de som bruker den i dag.

To strofer fra to ulike salmer kan stå som ramme for denne fortellingen.

I salmen «Gud signe vårt dyre fedreland» skriver Elias Blix i vers 6: **«Vil Gud ikkje vera bygningsmann, me fåfengt på huset byggja.»**

I Grundtvigs salme «Kirken den er et gammelt hus» står det i vers 3: **«Vi er Guds hus og kirke nu, bygget av levende stener».**

Noen glimt fra kirkens historie

Fra vigslingsgudstjenesten 3. desember 1995. Foran fra høyre: Per S. Jespersen, Jon-Geir Dittmann, Tor-Leif Brekke, Dag Mysen og Even Fougner.

I oktober 2004 fikk Hafslundsøy kirke sin tredje messehagel, laget av Ingebjørg Due og Lise Skaug, og den er bekostet av Kirkeringen på Hafslundsøy. Sokneprest Aage J. Syvertsen med den nye messehagelen, Lise Skaug til venstre og Ingebjørg Due til høyre.

Over 35.000 kroner kom inn da Kirkeringen arrangerte basar i 1997. På bildet foran fra venstre Evy Grotterød, Jorunn Andersen og Ruth Kristiansen. Bak Mary Borge og Elsa Bø.

2012: Karneval i kirken.

Høsten 1998 solgte Kirkeringen Øykalendere med bilder fra Hafslundsøy. De ble tatt godt imot. Fra venstre Åse Olsen, May Lisbeth Johansen og Ruth Kristiansen.

1998: Kvinnene styrer på Hafslundsøy. Fra venstre: Liv Rødsethol var leder i menighetsutvalget, May Lisbeth Johansen var formann for Kirkeringen. Gerd Johansen var formann i Hafslundsøy Indremisjon og Hjørdis Jaavall var leder i Hafslundsøy Kirkeforening.

2014: Biljardbordet er på plass.

Familiegudstjeneste med sokneprest Ingrid D. Levinsen, mai 2009.

Kirkeforeningen 30-årsjubileum

13. september 1996

Tirsdag 17. september 1996 var det festmøte i anledning Kirkeforeningens 30-årsjubileum. «Veteraner» var innbudt til møtet, blant andre gründeren Per S. Jespersen. Arne Mikkelsen ønsket velkommen og ga en historisk oversikt. Det hele startet med initiativ fra presteparet Jespersen.

Prester

Per S. Jespersen 1964-1972
Thore V. Johnsen 1974-1983
Jon-Geir Dittmann 1984-1986
Aage J. Syvertsen 1986-1991
Lisbeth Heie Gregersen 1991-

Formenn

Per S. Jespersen 1966-1972
Arve Bø 1973-1979
Thore V. Johnsen 1979-1980
Marit Sundby 1980-1982
Thore V. Johnsen 1982-1983
Arbeidsstyre 1983-1984
Eli Braathen 1984-1985
Marit Sundby 1985-1986
Aage J. Syvertsen 1986-1991
Tor Egil Brandsrød 1991-

Tomtespørsmål

Det var flere forslag, men i 1977 ble Trinborg-tomten kjøpt for kr. 45 000. Tomten var eid av Tune kommune og inngikk i et planlagt område med blant annet ungdomsskole.

Kirkebygging

19. mars 1993 ble det besluttet å bygge kirke.

Byggekomite

18. august 1993 ble det besluttet å opprette byggekomite med følgende personer:
Tor Egil Brandsrød
Arne Mikkelsen
Tore Nilsen
Liv Rødsethol
Hjørdis Jaavall
Aage J. Syvertsen

Byggetillatelse

Byggetillatelse ble gitt 3. september 1993

Hilsninger og taler

På festmøtet ble det mange hilsningstaler, bl.a. Per S. Jespersen. Møtet ble begynt og avsluttet med Guds ord, bønn og takk.

Hafslundsøy kirke i tall

Tomt og bygg:

Grunnflate:	545,5 m ²
Tomtens størrelse:	7 mål
Antall sitteplasser i kirkerommet:	180

Kirkelige handlinger 1995 - 2020:

Gudstjenester:	Nær 700
Dåp:	300
Konfirmanter: (1996 - 2020)	545
Vielser:	17
Begravelser:	9

*Den første barnedåpen i kirken.
Vikarprest Otto Slettevoll med
dåpsbarnet Karoline Andersen.
Den første vielsen i kirken
fant for øvrig sted allerede 30.
desember 1995.*

I tjeneste i Hafslundsøy kirke

Sokneprester

1995 - 2005: Aage J. Syvertsen, sokneprest i Tune sokn.
2006 - : Ingrid. D. Levinsen, sokneprest i Varteig sokn.

«Øya-prester», kapellaner og prostiprester:

1964 - 1972: Per S. Jespersen
1974 - 1983: Thore V. Johnsen
1984 - 1986: Jon-Geir Dittmann
1986 - 1991: Aage J. Syvertsen (fra 1991 sokneprest)
1991 - 1999: Lisbeth Heie Gregersen 1995: Kirken innvies
1999 - 2001: Leif Paus
2001 - 2004: Lino Lubiano
2004 - 2005: Finn Ove Brandvold
2006: Elisabeth Varnes 2006: Til Varteig sokn
2007 - 2015: Leif Levinsen
2015 - 2016: Edgar Bostrøm

Organister:

1995 - 1998: Mona Nordengen
1998 - 2005: Øystein Lindberg
2006 - 2009: Britt M. Sørli
2009 - 2012: Knut Bøe (også organist i Varteig)
2012 - : Tom Rønningsveen (også organist i Varteig)

Klokkere / kirketjenere:

1995 - 2012: May Lisbeth Johansen
2012 - : Ove Brandt

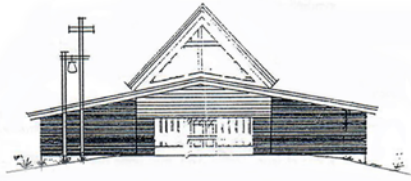
Kateketer / menighetspedagoger:

2005 - 2007: Mona Bø
2007: Thomas Kristensen (ungdomsprest)
2008 - 2018: Kirsten Brandt
2018 - 2019: Kåre Edvard Thunæs-Marthinsen
2019 - : Julie Karsen Karstensen

Menighetsrådets ledere

1995 - 1997: Leif Aas, Tune menighetsråd
1998 - 2001: Øivind Hasselgård, Tune menighetsråd
2002 - 2005: Lise Karlsøen, Tune menighetsråd
2006 - 2009: Thorleif Thalberg, Varteig menighetsråd
2010 - 2019: Kjell Lunde, Varteig menighetsråd
2019 - : Åslaug Sødal Gabestad, Varteig menighetsråd

Hafslundsøy kirke

1995 - 2020